

המסדר ביום אילת: הדגל נתקע, נגאל, עודה. על חשבון המדינה: טיול.

במד'נה

ההגנה את הבקתה על חוף ים סוף ונוסף עליה את זגל ישראל, שרו כמה צעירים, בדרכם לחל אביב, אחרי בילוי יום באילת. בחודשים הראשונים אחרי הכבוש היתה ההתלהבות בארץ גדולה. אילת הבטיחה רבות. מלבד המהצבים שהם עדיין בגדר סוד כמוס, הבטיח אופיו הנהדר של המקום, המוצא ליסוף הברוך בדגים, והמרחב העצום — כי במשך זמן קצר ירכש המקום כח משיכה עצום, לא רק לתיירים אלא גם למתישבים, — לא דוקה עולים חדשים ומעברות.

היו כאלה שחוו כתי מלון בצורת בוגי גלוס מטוארים, עם מנת זה מטוגן להמליא, בקבוק יין. אחרים התלהבו וראו במקום אולפני הסרטה אידיאליים. אחרים חשבו סתם, כי המקום יאה להתישבות. המרחק הרב מכל הלכלוך של הצפון היה מושך ומגרה.

כסך הכל של פעולות שתי השנים האחרונות, עמדו בפני מסקד המקום חילי החטיבות שהשתתפו במסע לאילת לפני שנתיים וקבוצות גנ"צים מהסביבה במסדר והקשיבו לפקודת היום. אחר-כך הצטופפו האורחים בבית המלון, הקרוי ימסוף, ואכלו ארוחת-צהרים — המנה העקרת היתה קצת בשר קופסאות. עתונאי אחד שאל ברוגות: "איפה דגי המקום, שאהם מתגאים בהם כל כך...?"

בדומה למה שקרה בטכס סיום המכביה, התעקש הדגל לא לעלות לראש התורן, אבל בסופו של דבר התנוסף ברוח הקלילה שנש בה לעבר הים. תקלה שניה אירעה לתבר עובדי גליצה, (***) שמכשירי הקליטה שלהם קבל קצר חשמלי והרפורטגיה ששחו במקום נפסקה באמצע. זה קורה במשפחות טור בות ביותר... התגחם יעקב גיטנבוים המד הנדס המשרד.

דבר אחד שלא נתקלקל: ההשראה האופינית, המרטיטה לב כל מבקר, בעמדו מול הרי שלוש המדינות, כשלפניו המוצא לאסיה. כשהוחילו כמה מאות המזומנים לנוע לעבר האוירונים, שחיכו להסיסם בחורה לציביליזציה הצפונית, דמה המקום לתחנת אוטובוסים הומה.

כשהודתה בחורה צעירה לקצין צבא, כשדה התעופה בלוד, בעד הטיול הנהדר ושעשועי היום, הרגיעה הלנה: "אין דבר חביבה, זה על חשבון המדינה...".

הארץ

נתנו לו בשיניים!
אנו מבקשים אתכם מאד לפרסם בהתאם לרצונו ובקשתו של מבקר המדינה, בלי השמטות וללא שינוים.

לשכת העתונות הממשלתית (מסריב) רותי גיל, ת"א.
מי הצליח לשמוע?
לקול שיר הצנחנים המריא המטוס (יומן הכרמל).

טסה גולדה, ת"א.
אמת ערומה?
הכניסה רק בתלבושת (א בלי) ההולמת את המאורע (הזמנה לנשף).

יוסף גורמן, חיפה.
מות בנשיקה!
התפתח בינינו רומן נפלא, שנשתיים לפני כשבוע מתחת לתופה. (לאשה).

מקט פולבנברגר, ת"א.
(*) מיטין מהנדסי צה"ל יעקב גיטנבוים, טוביה כגן, כוון הדאר ברוך שיינברג.
(**) סבת הקלקול: באילת אין חשמל והמהנדסים לקחו דינמו. מרוב טילטולים בילה המקלט-סרט את רוב זמנו בשמס הלוהט, והחלקים העדינים התחממו ונש" רפו.

כל. היו אלה מתחכים, סוכנים וסוכני מש" גה. ששה גברים, בריאים וצעירים, חיו על רוחיהן של הבנות הללו. אמנם, הם העריי כו את עבודתן — חלקן היה כשלושים אחוז, בו בזמן שכל יתר המעורבים, חצי תריסר הגברים, חילקו ביניהם את הא" חוזים הנותרים.

החדר הקטן היה מחולק לשנים על ידי צעף, בכל אחד מהחלקים עמדה מטה. לכאורה, הרי זה ענין של "חלוקת הרהי" סים", אך מנקודת ראות משפטית נעוץ בס" עיף התמים הזה — "סעיף משפטי". לפי החוק, יש צורך להוכיח, כי במקום הני דון היו יותר מאשה אחת. אחרת, סבר המחוקק, אי אפשר לדבר בודאות על פרי צות. שאם לא כן, יכול מחר לבוא פלוי גי ולהאשים אלמונית בפריצות, ולא יה יה גבול לחשדות. זו היתה כוונתו הכנה של המחוקק, כאשר בא להגדיר את המו" שג; הוא ידע את מידת הרכילות בחברה. אולם סעיף זה נשאר עד היום תריס נגד הנלחמים בפריצות וקרש הצלה לעוסי קים בה. בראותו את המחיצה בין שתי המינות, נתן הקצין האחראי לחיפוש מבט של מומחה בוד המקומט וקבע: "זה אי" נו קיר, השתים בחדר אחד". מכל מקום כדאי לשנות את החוק, העיר לעומתו חברי.

בחקירה הראשונה סיפרו הבנות על סד" רי העבודה ושלבי התיווך. בעצם אין הן מתמררות על הסוכנים. "כל ביונס הולך עם סרסור", אמרה אחת מהן. היהודים משלמים לירה וחצי, הערבים — שתי ל" רות וחצי. הפרש זה במחיר משום מה? על כך היתה לבנות תשובה: "אם ערבי רוצה בבחורה יהודיה — שישלם. בחור משלנו צריך לקבל הנחה". ובמובן סטרייטי זה היו הבנות בדעה אחת עם מעבידיהן...

אילת

ה' צפונה

"הי צפונה, הי צפונה, הי צפונה לתל-אביב..."
על משקל השיר הידוע, שהפך שלגר במשך השנתיים האחרונות, מאו תסס צבא

הרופא המטפל בה ניסה לעשות בה מעשה מגונה, שעה שנבדקה על ידו. הבעל, מבלי להרהר הרבה, מהר לחדר הרופא. כדי לנ" קום את כבוד אשתו. — תוך כדי מהלך המשפט, החליט הבעל לפתע, כי מוטב לו להתפטר. לאחר מו"מ קצר הסכים הרופא, כי הענין יחוסל בתרומה של 10 ל"י של הבעל לכית יתומים חיפאי. אגב, לאחר ה" קירה הוברר, שלחלונה לא היה יסוד, וכי הרופא לא עשה כל מעשה הפוגע באשה בצורה כלשהי.

החלב לא החמיץ

"בימות הקיץ אני נוהג לחלק את הח" לב בחפון, סן 'חמיץ'! טען השבוע שפרני ביה"ד למניעת ספסרות והפקעת שפרים בחיפה חלבן חיפאי. שהואשם כי ביום אחד נתן ל" עקרות בית מנות חלב פחר תות ב" 50—150 סמ"ק, ממה שהתימר למ" כור. אולם בי"ב התביעה, יעקב חיון, טען כי דבריו של החלבן אינם מתקבלים על הדעת, שכן, אם מיהר מרוע לא אירע, כי נתן בטעות מיישהו 150 סמ"ק ערומים? החלבן גידון למתן קנס בסך 227 ל"י, בגלל החלב שחיטר מפי תינוקות ונשים, ולערבות של 300 ל"י להתנגדות טובה במ" שך שנה.

במקום החלב, החמיצו פניו של החלבן, כששמע את ספקיהוין. הוא הבטיח להביא את הענין החמוץ בפני בית-הדין.

פשעים

צעף סעיף

השוטרים באו ביום, שלא לפי השיג" רה. אכן, גם בעלי בית הבושת לא נה" גו לפי השיגרה: העסקים התנהלו עם בעיקר בשעות היום, כדי להסיה את דעת המשטרה. החיפוש והתוצאות היו רגי" לים: שני גברים, שתי בחורות ועוד מס" פו "מעורבים" נעצרו באותו בוקר בבית הישן, שבשטח הגדול ביפו. אולם הפעם נתגלה פרט מסחרי חדש: הערבים שיל" מו יותר... שתי הבנות, (בנות 16 והצעקו על ידי מססר אנשים, כחוצי תריסר בסך ה'

וטוב. אולם, לפתע, במתאי שבת אחד הורע מאד מצב התינוק. זיגולדו רץ אל ד"ר גוביישוב, רופא קופת חולים (שהוא חבר שם), הגר במרחק 50 מטר מביתו.

"בעלי חולה, אינו יכול לעזוב את הבית; תואיל לפנות לרופא התורני!" אמרה אשת ד"ר גוביישוב לזיגולדו, שעמד בתוקף על דרישתו לראות את הרופא. לקול חילופי הדברים, יצא ד"ר גוביישוב מחדרו, הסביר לזיגולדו, כי הוא סובל מ" אילקוס, ואינו יכול לבוא; וחוזך מזה, אין הוא הרופא התורני... "אם לא תבוא בר" צוף, אקח אותך בכוח!" צעק זיגולדו. הרופא שנבהל הבטיח לזיגולדו, כי יבוא באם הלה יעזוב את הבית. אולם משיצא זה מביתו, נעל את הדלת וסירב לצאת. חיוור, שחוף זיעה, נחפו זיגולדו לבית רופא אחר, שפקד להעביר מיד את התינוק לבית החולים. — אולם בדרך החל התינוק גוסס. בבית החולים ניסו לתת לתינוק המצוף, אך אחרי שעה קלה נפח הגוף וסוף את נשמתו.

תפסתיו בגרונן. אמרתי שאני מוכרח להרוג את הרופא, כדי שלא יסכן חיי ילדי. נכנסתי לדירתו ורציפתי להרוג אותו! — ספר הנאשם בעדותו. תפסתי את הרופא בגרונו, אך באותה שעה נכנסה המשטרה ועצרה אותי.

"ביום המקרה קבלתי התקפת אולקוס ושכבתי במטה", ספר ד"ר גוביישוב בערו" תו. אמרתי לנאשם שאני חולה, ושילך לר" פא התורני. לולא הייתי חולה, היתה הא" תיקה המקצועית מחייבת אותי ללכת לילד. באותו יום היתה לי התקפת אולקוס והר" עלת קיבה. אחרי המקרה שכבתי במטה 21 יום.

בקס בי"כ הנאשם את השופט לגנות בפסק הדין את התנגדותו של ד"ר גוביישוב, במקרה זה — משיב השופט י. כהן בפסק דין מנומק, בעל ערך עקרונות, בו נאמר בין השאר: לפי דעתי, על בית הדין לנהוג כוהירות רבה בהבעת דעה על התנגדותו של אדם, שאינו צד במשפט. הבעת גינוי יכולה לפגוע קשות בשמו הטוב של האדם, ואין בית המשפט יכול להביע דעה, כל עוד לא הובא בפניו חומר עובדתי מלא (א) כי התקפת האולקוס היתה קשה עד כדי כך, שהרופא לא יכל לגשת לביתו של הנאשם. (ב) לא הובאה עדות לבתי תלזיה ביתס למצבו של הילד, אפשרויות הצלתו וסיבת מותו. לכן אין ביכולתי להביע דעה, אם אמנם עבר ד"ר גוביישוב, במקרה זה, על צוי האתיקה המקצועית, ועל צוי הרגש האנושי, ע"י סירובו ללכת לבית הנאשם. ואם אמנם יש ענין צבורי בבירור השאלה זאת, קיימים מוסדות ציבוריים שמתם קידים ומחובתם לחקור את הענין באופן יסודי וסופי, להכריע בשאלה זו. עובדי צ" בור זכאים להגנת החוק בעבודתם. אין להפקידם להגנת אנשים החושבים בצדק או שלא בצדק שנפגעו בידיהם.

בהתחשב בנסיבות המקרה נקנס הנאשם ב" 15 ל"י, וגידון במתן 100 ל"י ערבות להתנגדות. דמעות עמדו בעיניו, אגרוסיו נקמצו, שעה ששלם את הקנס לקופת בית המשפט.

מעשה לא-מוגנה

קול סטירה מצלצלה, קללות, רעש שול" חן מתהפך נשמעו כימים אלה מתוך חדרו של אחד הרוסאים. באחד מסניפי קופת חו" לים חיפה. קהל החולים שציפו לתורם בכ" דיקה, הצטופף סביב הדלת, ממנה יצא במהירות צעיר סמוק פנים, נועם, שהסתלק בחמוץ מן הבנין. אותו צעיר, בן 38, עמד השבוע לפני השופט, באשמת חקיפת רופא קופת חו" לים, שגרמה שטף דם באוזנו השמאלית, ומכבידה עד היום על שמיעתו. אשת הנאשם התלוננה לפני בעלה, כי

קקזו משרד גלי צה"ל בשעת המסדר. במשפחות הסובות ביותר: קצר.